

"No em presentaré a més eleccions"

Luis Miguel Romero Villafranca ha estat reelegit degà del col·legi d'advocats de València amb 2.300 vots, més d'un miler per damunt que els aconseguits per la seua oposició. Segons ell, els cinc anys vinents seran els últims que mantindrà el deganat.

Un habitacle senyorial i amb contraposada mixtura ornamental situa el despatx de Luis M. Romero Villafranca dins del tòrax de València. Ací, el lletrat va passar les setmanes precedents a les eleccions al deganat del col·legi d'advocats de la ciutat, un dels més densament poblats de l'estat (5.000 col·legiats). El passat divendres 21 de novembre 2.300 advocats varen decidir que Romero Villafranca, degà durant els últims cinc anys, es mantenia un lustre més en un càrrec de gran influència. La seua opció ha estat definida de continuista. En canvi, Romero, de discurs aglutinant, s'observa a sí mateix com renovador.

—Vostè va dir, quan va guanyar fa cinc anys les eleccions, que no es tornaria a presentar a cap comici. Per què ho ha fet ara?

—Sobretot perquè els membres de la meua junta em varen demanar que no els deixara penjats, ja que jo he promogut l'adquisició de la nova seu del col·legi, i consideraven que jo havia d'acabar-lo. Haver aconseguit per a València la vice-presidència estatal del Consejo General de la Abogacía —càrrec que encara mantinc— va ser també decisiu perquè em demanaren que optara a la reelecció. Però ara puc assegurar que ja en tinc prou. No em presentaré a més eleccions.

—Per què no ha contestat cap atac fet contra vostè durant la campanya?

—No ho he fet mai ni durant el meu mandat. Tinc el defecte de no ser agressiu. L'avantatge és que això m'estalvia de tenir grans enemics.

—No sé si grans o xicotets, però d'enemics en té un fum. Per exemple el lletrat Ricardo Cano, que sempre ha donat suport a Juan Enrique Pérez Jamar, el representant de la candidatura derrotada.

—Sí, ell ha presentat denúncies contra mi i ha escrit articles molt durs en premsa. Però jo no li he contestat mai. La meua vocació és ser advocat, no degà. Això és una circumstància.

—Que s'allarga.

—Sí, però ja hem dit per què.

—Quan vostè parla de la seua etapa primera com a degà, sempre diu que es va enfrontar al sistema establert. En quin sentit?

—Vaig proposar una renovació total del col·legi, que estava molt paralitzat. Llavors aquesta institució no encapçalava la consciència jurídica de la societat. En tot allò que afecta el dret i els drets humans, l'advocacia ha de pronunciar-se obertament. I jo entenia que el nostre col·legi no ho feia.

—I creu que ara sí que ho fa?

—S'ha vinculat molt més a la societat. Atén molt més el sector juvenil, ha incrementat els serveis i ha potenciat la participació i la transparència dels serveis que oferia. Per això, quan els meus contrincants electorals han dit que ells són la renovació, jo dic que aquesta bandera és meua.

—Els seus oponents han incidit molt en alguns problemes que consideren greus. Un és la necessitat de canvi de les passanties temporals, que vostè va establir.

—A veure, aquest és un tema molt

delicat. Quan diuen que al passant se li explota, jo dic que, quan un passant se senta explotat, vinga al col·legi i que ho denuncie.

—Llavors el col·legi se saturaria, hi anirien tots.

—Compte. Per norma, cap advocat ha de beneficiar-se del treball d'un altre advocat sense donar-li una contraprestació econòmica. Una altra cosa és que en aquests moments hi ha molts advocats que no tenen faena. Amb les passanties temporals, creades en la

"No és cert que jo portara al congrés estatal d'advocats de Girona traductors del català al valencià. Eren traductors del castellà al valencià, perquè els advocats que escolliren expressar-se en valencià pogueren parlar tranquil·lament."

gestió anterior, es donen unes passanties regulades en forma de pràctiques. Perquè aquestes són el complement de l'escola de pràctiques jurídiques, que ofereix el col·legi, i durant el temps que dura l'escola (un any i un quadrimestre), els advocats neòfits s'acosten als lletrats veterans. Molts bufets han acceptat els alumnes a petició meua, com a favor d'amistat, perquè tots els despatxos estan totalment saturats. Només a València, s'incorporen un miler d'advocats l'any, els mateixos que hi ha a Marsella en exercici. És una situació molt difícil que s'ha de tenir en compte. Jo podria dir: absolutament prohibit qualsevol relació de passantia que no siga retribuïda al passant. Però ens trobaríem amb un problema insalvable, perquè cap bufet agafaria cap passant. No els necessiten.

—*Com justifica la col·legiació obligatòria, definida per alguns lletrats com "una esclavitut"?*

—Per exemple, la defensa dels ciutadans no és... mmm... com vendre cendrers, i això necessita una deontologia molt depurada. El col·legi perfila aquesta deontologia amb la seua funció d'empara, i amb la seua funció de correcció disciplinària. És a dir, la institució és necessària per aconseguir que els advocats exercesquen amb independència, i és vital per aconseguir que cap tribunal pugua pressionar-los. D'aquestes dues coses, la societat n'és la beneficiària real.

—*Una curiositat: com se li va acudir portar traductors del català al valencià al congrés estatal d'advocats que es va celebrar al juny a Girona?*

—Això és erroni. Eren traductors del valencià al castellà, perquè els advocats de la nostra delegació que volgueren expressar-se en valencià pogueren parlar tranquil·lament.

—*No obstant això ni vostè ni els advocats valencians ho feren. A més a més, la Generalitat de Catalunya havia disposat gratuïtament traductors de català... tot i que el congrés va discórrer finalment en castellà.*

—Jo respecte els advocats que creuen en la unitat de la llengua. I respecte també els qui pensen que el valencià és una llengua distinta del català. Per als qui no es podien sentir còmodes amb els traductors de català, vaig portar els de valencià. Cal respectar totes les opcions: si es respecta una, s'ha de respectar l'altra.

—*Oh, sí; però el seu equilibri no es va entendre. Perquè l'organització del congrés, altres col·legis i també la premsa qualificaren aquesta actuació d'"absurda" i d'"increïble"...*

—Els organitzadors no hi interferiren, ni tampoc cap col·legi. Però cadascú pot dir el que vulga segons li convinga.

—*Això aleshores no va ser un tempteig seu per buscar la promoció política al costat d'Unió Valenciana, després d'haver desistit de trobar-la amb el PP?*

—En absolut. Li assegure que no tinc aspiracions polítiques. I crega'm si li dic que he pogut entrar en política unes quantes vegades.

—*Finalment, els quatre traductors de valencià no varen traduir res, però sí que varen presentar una factura d'un milió sis-cents mil pessetes que tothom assegura que ha hagut de pagar el col·legi d'advocats.*

—No. En absolut. La factura es va passar a la Gene-

raliat valenciana, que ens havia cedit els traductors. Ella se'n va fer càrrec

—*Vostè, bastant temps abans d'obrir-se el procés contra Miquel Ricart, va ser advocat de Fernando García, pare d'una de les xiquetes d'Alcàsser. Va deixar de representar-lo per diferències sobre l'enfocament del cas. Què li sembla l'actuació dels lletrats que intervingueren en aquest singular judici?*

—La dels lletrats de les acusacions particulars estableix sens dubte un mal precedent. El nostre col·legi està revisant l'actuació d'alguns advocats d'aquestes parts durant la fase que va precedir les sessions del plenari per veure si cal acudir als tribunals. A partir de "revelacions" televisives com la de les fotografies de les autòpsies de les nenes, és comprovable que hi va haver un tràfic del secret professional entre advocat i client [en aquest cas, F. García]. I això és inadmissible.

L. M. Romero Villafranca posa al seu acurat despatx. "El nostre col·legi està revisant l'actuació d'alguns advocats de les acusacions particulars durant la fase que va precedir les sessions del plenari del cas Alcàsser per veure si cal acudir als tribunals".

Joan M. Oleaque